

Warszawa, 2025-04-24

dr hab. Rafał Mrówka, prof. SGH
Katedra Teorii Zarządzania
Szkoła Główna Handlowa w Warszawie

RECENZJA

dorobku naukowego

dr Igi Lehman

**w postępowaniu habilitacyjnym w dziedzinie nauk społecznych
w dyscyplinie nauk o zarządzaniu i jakości, przeprowadzanym przez
Akademię WSB w Dąbrowie Górniczej**

Recenzja została wykonana w związku z wszczęciem postępowania kwalifikacyjnego mającego na celu uzyskanie przez dr Igę Lehman stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauk o zarządzaniu i jakości. Podstawą opracowania tej opinii jest uchwała nr 26/2024/2025 Rady Naukowej Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości Akademii WSB z dnia 11 marca 2025 roku w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu habilitacyjnym dr Igi Lehman i wyznaczenia m.in. mojej osoby jako recenzenta w tym postępowaniu.

Niniejsza recenzja została sporządzona zgodnie z kryteriami oceny dorobku w postępowaniu habilitacyjnym, zawartymi w Ustawie *Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce* z dnia 20 lipca 2018 roku (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r. poz. 574 z późn. zm.).

Również bardzo istotnym elementem oceny dorobku naukowego dr Igi Lehman musi być jednoznaczne określenie przystawalności i odpowiedniości merytorycznych treści tego dorobku z zakresem merytorycznym dyscypliny naukowej jaką są nauki o zarządzaniu i jakości w ramach dziedziny nauk społecznych.

Podstawą do przeprowadzenia oceny były następujące prace i dokumenty przygotowane przez Habilitantkę:

- Autoreferat
- Wykaz osiągnięć naukowych
- Wskazany cykl powiązanych tematycznie 4 artykułów naukowych podlegających ocenie
- Monografia naukowa "Charismatic Leadership in Organizations: A Critique of Texts", (1st ed.), ss. 129, Routledge, New York and London 2024, <https://doi.org/10.4324/9781032625010>, wskazana we wniosku habilitacyjnym jako osiągnięcie naukowe.

Recenzja składa się z czterech części:

1. Krótka charakterystyka Habilitantki i jej awansów naukowych, w tym spełnienia warunku Ustawy (Art. 219, ust. 1, punkt 1) dotyczącego posiadanego stopnia doktora.
2. Recenzja wskazanego cyklu artykułów i monografii jako osiągnięcia naukowego stanowiącego znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauk o zarządzaniu i jakości (Art. 219, ust. 1, punkt 2a i 2b),
3. Ocena spełnienia warunku wykazania się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej (Art. 219, ust. 1, punkt 3),
4. Wniosek końcowy.

1 Krótka charakterystyka Habilitantki i jej awansów naukowych, w tym spełnienia warunku Ustawy (Art. 219, ust. 1, punkt 1) dotyczącego posiadanego stopnia doktora.

Dr Iga Maria Lehman ukończyła w 1994 roku studia magisterskie na kierunku filologia angielska w Instytucie Filologii Angielskiej Uniwersytetu Łódzkiego, uzyskując tytuł magistra na podstawie pracy pt. *“The Tragedy of Alienation in The Return of the Native, Tess of the d’Urbervilles and Jude the Obscure by Thomas Hardy”*. W 2014 roku uzyskała stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa, nadany przez Społeczną Akademię Nauk w Warszawie, na podstawie rozprawy pt. *“The Co-Construction of Authorial Identity in Student Writing in Polish and English”* (promotor: prof. dr hab. Barbara Kryk-Kastovsky).

Od czasu uzyskania stopnia doktora Habilitantka prowadzi aktywną działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną, pełniąc funkcje adiunkta i wykładowcy w różnych instytucjach akademickich w Polsce i za granicą. Obecnie związana jest z Akademią WSB w Dąbrowie Górniczej. W okresie 2012–2024 pracowała m.in. w Społecznej Akademii Nauk, Clark University, Uniwersytecie SWPS.

Na podstawie przedstawionej dokumentacji oraz informacji zawartych w autoreferacie, stwierdzam, że Habilitantka spełnia warunek określony w Art. 219, ust. 1, punkt 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, tj. posiada stopień naukowy doktora.

2 Recenzja wskazanego cyklu artykułów i monografii jako osiągnięcia naukowego stanowiącego znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauk o zarządzaniu i jakości (Art. 219, ust. 1, punkt 2a i 2b)

Jako osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę wniosku habilitacyjnego dr Iga Lehman wskazała cykl czterech artykułów naukowych oraz monografię autorską. W skład cyklu artykułów wchodzi następujące publikacje:

1. Lehman, I. M., Tienari, J., Hyland, K., & Alejandro, A. (2024). Forum: The case for reflexive writing practices in management communication and organization studies. *Management Communication Quarterly*, 38(3), 698-729.
2. Lehman, I. M., & Tienari, J. (2024). What do you mean? Linguistic sensitivity and relational reflexivity in scholarly writing. *Organization*, 0(0).
3. Lehman, I. M., & Sułkowski, Ł. (2023). Reader perceptions of authorial voice in top-tier management journals: The case of doctoral students of management from Eastern Europe. *Journal of Management Education*, 47(4), 349–387.
4. Lehman, I. M. (2022). Exploring identity positionings in scholarly texts on management. *International Journal of Contemporary Management*, 58(2), 1-8.

Wskazana monografia to: Lehman, I (2024). *Charismatic Leadership in Organizations: A Critique of Texts* (1st ed.), ss. 129, Routledge, New York and London, <https://doi.org/10.4324/9781032625010>.

Na wstępie muszę odnieść się do istotnej kwestii związanej z przygotowaniem materiałów do oceny. 3 z 4 artykułów z cyklu napisane zostały we współautorstwie, co samo w sobie oczywiście nie jest żadnym problemem, wręcz w mojej ocenie jest zjawiskiem pożądanym we współczesnej nauce. Jednak biorąc pod uwagę fakt, że są to materiały przedstawione do oceny osiągnięć naukowych konkretnego naukowca/naukowczyni i wykorzystywane są w procedurze awansowej, niezbędne jest określenie wkładu poszczególnych autorów w stworzenie finalnego dzieła. W przypadku 2 z 3 artykułów ten wkład jest wprawdzie finalnie opisany jakościowo (choć nie procentowo) w dalszej części autoreferatu (s. 35 i 36), jednak w przypadku artykułu 2 brakuje takiej informacji. W dalszej ocenie cyklu założyłem jednak, że ten wkład jest na poziomie innych artykułów, więc co najmniej istotny.

Chciałbym zacząć od generalnej uwagi dotyczącej oceny osiągnięć dr Igi Lehman. Dr Iga Lehman przez lata jako obszar naukowej aktywności wybierała językoznawstwo. Dopiero od kilku lat (od ok. 2020 roku) jej zainteresowania zaczęły zahaczać o obszar nauk o zarządzaniu i jakości, ciągle pozostając jednak zainteresowaniami interdyscyplinarnymi. Ten interdyscyplinarny charakter pracy dr Igi Lehman, łączący językoznawstwo i zarządzanie, jest zarówno potencjalną mocną stroną, jak i wyzwaniem.

Oferuje unikalną perspektywę badania zjawisk zarządzania, w szczególności przywództwa. Jednakże kluczowe jest, aby praca była rygorystycznie ugruntowana w obu dyscyplinach, a powiązania między analizą lingwistyczną a teorią zarządzania były jasno i przekonująco ustanowione. Ocena powinna uwzględniać, czy dr Lehman skutecznie syntetyzuje spostrzeżenia z obu dziedzin, aby generować nowatorski i znaczący wkład w dziedzinę nauk o zarządzaniu i jakości. Recenzent powinien ocenić głębię jej zrozumienia i zastosowania odpowiednich teorii i koncepcji zarządzania, obok jej wiedzy specjalistycznej w zakresie analizy dyskursu.

Przyznam, że moja początkowa reakcja na zasygnalizowane w autoreferacie (s. 6) podobieństwo relacji między liderem i jego odbiorcami oraz autorem i czytelnikiem, była nacechowana sceptycyzmem, którego nie rozproszyła zresztą analiza 4 artykułów tworzących cykl. Habilitantka wiąże je w autoreferacie z pojęciem przywództwa dyskursywnego (s. 6), tymczasem pojęcie to nigdzie nie pojawia się w żadnym z 4 artykułów.

Załączone artykuły poruszają kluczowe kwestie związane z akademickim pisaniem w naukach o zarządzaniu i komunikacji. Można zauważyć między nimi spójność tematyczną i logiczny przepływ argumentacji, sugerujący pewien cykl badawczy i refleksyjny autorów, z Igą Lehman jako istotną autorką lub współautorką każdego z nich.

Pierwszy artykuł (1) koncentruje się na potrzebie uczynienia akademickiego pisania bardziej przystępnym i znaczącym. Autorzy krytykują dominujący styl pisania jako złożony, abstrakcyjny i przepełniony żargonem. Zauważają, że brak refleksyjności w procesie pisania przyczynia się do powstawania nieprzystępnych tekstów. Argumentują, że współczesne pisanie akademickie służy raczej legitymizacji niż innowacji, a cytowane fragmenty zdają się zastępować dialog. Podkreślają delikatną równowagę między przestrzeganiem norm akademickich a otwarciem pisania na szerszą publiczność. Wskazują na koncepcje takie jak refleksyjność, konformizm i indywidualność, socjalizacja, czułość i szacunek jako elementy, które mogą uczynić pisanie bardziej dostępnym. Zwracają także uwagę na marginalizację i wykluczenie alternatywnych stylów pisania, szczególnie w przypadku badaczy dwujęzycznych.

Drugi artykuł (2) rozwija te idee, argumentując, że uprzywilejowane formy pisania naukowego w języku angielskim utrwalają nierówności w środowisku akademickim. Autorzy wzywają do wrażliwości językowej i rozważania pisania i języka łącznie z marginalizacją i wykluczeniem. Proponują koncepcję relacyjnie refleksyjnego pisania w naukach o zarządzaniu i jakości. Podkreślają swoje polskie i fińskie perspektywy językowe, konfrontując się z hegemonicznymi konwencjami retorycznymi w języku angielskim. Omawiają ograniczenia, z jakimi borykają się osoby piszące w języku angielskim jako dodatkowym, i porównują polskie i fińskie tradycje akademickie z angielskimi, wskazując na orientację

na czytelnika w tych pierwszych. Artykuł postuluje przejście od monologów do dialogów w pisaniu naukowym i zwraca uwagę na problem eurocentryzmu. Kluczowe staje się pytanie "Co masz na myśli?" jako otwierające dialog.

Trzeci artykuł (3) przedstawia empiryczne badanie dotyczące percepcji głosu autora w artykułach publikowanych w czołowych czasopismach zarządzania przez doktorantów z Europy Wschodniej oraz doświadczonych naukowców. Badanie ujawnia różnice w tym, co te grupy uważają za przekonujący głos autora, przy czym doktoranci cenią głos uwzględniający potrzeby czytelnika. Artykuł argumentuje za zmniejszeniem nacisku na rygor metodologiczny na rzecz skutecznej komunikacji i relewancji. Konceptualizuje głos autora jako mający wymiary indywidualny, kolektywny i zdepersonalizowany. Wyniki sugerują, że doświadczeni naukowcy skupiają się na prezentacji wiedzy, podczas gdy nowicjusze priorytetowo traktują komunikację. Artykuł podkreśla rolę socjalizacji akademickiej w kształtowaniu konwencji pisania ekspertów i opowiada się za podejściem zorientowanym na czytelnika w pedagogice pisania.

Czwarty artykuł (4) ma charakter teoretyczny i konceptualizuje opcje tożsamości, jakie mogą przyjmować autorzy tekstów o zarządzaniu, aby efektywnie komunikować wiedzę. Łączy teorię pozycjonowania z modelem tożsamości pisarza obejmującym jaźń indywidualną, kolektywną i zdepersonalizowaną. Oferuje porady dotyczące tworzenia inkluzywnej lub autorytatywnej persony autora i wspiera wysiłki krytycznych studiów nad zarządzaniem (Critical Management Studies – CMS) w kierunku "pisania inaczej". Artykuł omawia pisanie jako praktykę osadzoną społecznie. Podkreśla znaczenie uwzględnienia wiedzy i oczekiwań czytelnika w budowaniu wiarygodnej persony autora i argumentuje, że efektywna komunikacja opiera się na interakcji pisarza z czytelnikiem. Proponuje ramy konceptualne do analizy praktyk pisania w CMS i tworzenia nowych pedagogik pisania akademickiego.

Artykuły te tworzą logiczny cykl, w którym pierwszy artykuł identyfikuje problem nieprzystępnego pisania akademickiego i sugeruje ogólne kierunki zmian, drugi artykuł analizuje przyczyny tego problemu, zwracając uwagę na nierówności językowe i kulturowe oraz hegemonię języka angielskiego, trzeci artykuł dostarcza dowodów empirycznych potwierdzających różnice w percepcji pisania między nowicjuszami a ekspertami, co wzmacnia argumenty za zmianą, a czwarty artykuł proponuje teoretyczne ramy i praktyczne wskazówki, jak można pisać inaczej, bardziej inkluzywnie i efektywnie.

Wszystkie artykuły dotyczą akademickiego pisania w naukach o zarządzaniu oraz odnoszą się do kwestii refleksyjności, inkluzywności czytelnika i wyzwań dla osób piszących w języku angielskim jako języku obcym. Można je odczytywać jako ewolucję myśli na temat tego, jak ulepszyć akademicką komunikację w ich dziedzinie.

Wracając do mojej wyjściowej uwagi krytycznej dotyczącej braku nawiązania w artykułach do pojęcia przywództwa dyskursywnego, można do tej kwestii podejść jednak w inny sposób. Wprawdzie w cyklu artykułów to pojęcie nie pojawia się wprost z nazwy, jednakże, artykuły poruszają koncepcje ściśle związane z ideą tego, jak przywództwo jest komunikowane i konstruowane poprzez język, co jest centralne dla pojęcia przywództwa dyskursywnego. Te powiązane koncepcje obejmują:

- Znaczenie języka i komunikacji w naukach o zarządzaniu i jakości: Wszystkie cztery artykuły podkreślają kluczową rolę pisania i komunikacji w środowisku akademickim, szczególnie w dziedzinie zarządzania. Omawiają one, jak komunikowana jest wiedza naukowa, wpływ języka na nierówności, efektywność komunikacji oraz jak autorzy mogą strategicznie prezentować swoją tożsamość poprzez swoje pisanie.
- Głos i tożsamość autora: Konstruowanie wiarygodnego i przekonującego głosu autora jest powracającym motywem. Obejmuje to wybory dotyczące języka, tonu i sposobu, w jaki pisarz pozycjonuje się w stosunku do treści i czytelnika. Czwarty artykuł szczegółowo koncentruje się na pozycjonowaniu tożsamości w tekstach naukowych dotyczących zarządzania. Jest to powiązane z przywództwem dyskursywnym, ponieważ liderzy często projektują określoną tożsamość i autorytet poprzez swoją komunikację.
- Strategie retoryczne i perswazja: Artykuły wspominają o tym, jak pisarze używają strategii retorycznych, aby zaangażować czytelników i uczynić swoje argumenty przekonującymi. Efektywni liderzy dyskursywni również wykorzystują retorykę do wywierania wpływu i kierowania innymi.
- Krytyka dominujących stylów komunikacji: Autorzy krytykują akademickie pisanie, które jest złożone, abstrakcyjne, autorytarne i przepełnione żargonem. Sugeruje to świadomość tego, jak pewne style komunikacji mogą być postrzegane jako bardziej dominujące lub „przywódcze” (nawet jeśli negatywnie). Apel o „pisanie inaczej” można postrzegać jako wyzwanie dla tych dominujących praktyk dyskursywnych.
- Włączenie czytelnika i dialog: Kilka artykułów opowiada się za bardziej dialogowymi i uwzględniającymi czytelnika formami akademickiego pisania. Kontrastuje to z bardziej monologicznym lub autorytarnym stylem, który może być kojarzony z pewnymi tradycyjnymi poglądami na komunikację w przywództwie. Koncepcja „Co masz na myśli?” jako przywilej osób zajmujących wiarygodne pozycje również dotyka tego, jak dynamika władzy (istotna dla przywództwa) może wpływać na komunikację.

W kontekście tych niedopowiedzeń pojęciowych cyklu artykułów kluczowe znaczenie ma więc monografia przedstawiona do oceny, w której pojęcie przywództwa charyzmatycznego pojawia się już wprost, nawet w tytule.

Autorka w monografii bada zjawisko przywództwa charyzmatycznego, z perspektywy przywództwa dyskursywnego, porównując relację lider-zwolennik do relacji pisarz-czytelnik, gdzie w obu przypadkach pierwsza strona ustala agendę, ale satysfakcjonujące wyniki wymagają wzajemnego wysiłku. Monografia proponuje wieloaspektową konstrukcję charyzmy tekstualnej, która jest tworzona poprzez użycie metafor, historii i osobistych relacji, a także starożytnej koncepcji *pistis* i współczesnego pojęcia metadyskursu. Celem tej konstrukcji jest dostarczenie wskazówek autorom piszącym o zarządzaniu, którzy chcą prezentować się jako przekonujący i angażujący pisarze.

Struktura monografii jest następująca:

- Rozdział 1 wprowadza w tematykę języka i przywództwa, omawiając dyskurs i wspólną dyskursywną, a także społeczne konstruktywistyczne perspektywy użycia języka, w tym perspektywę społeczno-semiotyczną, podejścia dyspozycyjne i teorię pozycjonowania. Rozdział ten odnosi się również do władzy i interesów w kontekście dyskursu, a także do dominującej roli języka angielskiego w publikacjach naukowych. Podkreśla także złożoność tożsamości w dyskursie pisanym, łączącą rzeczywistość empiryczną i fenomenologiczną oraz wpływ kontekstu na percepcję tożsamości pisarza.
- Rozdział 2 monografii stanowi krytyczną analizę wpływu kultury i języka na konwencje pisanie akademickiego, ukazując ograniczenia dominujących angloamerykańskich standardów i argumentując za bardziej inkluzywnymi i uwzględniającymi czytelnika podejściami do tworzenia tekstów naukowych. Szczególny nacisk położony jest na kontrast między polską i fińską tradycją retoryczną a stylem anglojęzycznym.
- Rozdziały 3 i 4 przedstawiają szczegółowy plan lub przewodnik dla autorów akademickich, jak pisać w sposób bardziej charyzmatyczny (pojęcie to jest definiowane). Opierając się na analizie literatury dotyczącej interpersonalnych cech języka, które przyczyniają się do tekstowej realizacji charyzmy, rozdział ten omawia różne retoryczne elementy, takie jak głos (voice), *pistis* (obejmujące *ethos* i *pathos*), metadyskurs, a także wykorzystanie metafor, historii i osobistych relacji. Wnioski z tego rozdziału koncentrują się na praktycznym zastosowaniu tych narzędzi językowych w celu wzmocnienia obecności autora w tekście, zaangażowania czytelników oraz zwiększenia przekonującej siły pisanie naukowego. Rozdział ten może zatem stanowić instruktaż, jak świadomie wykorzystywać język, aby nadać tekstom akademickim większy wpływ i uczynić je bardziej przystępnymi i znaczącymi.
- Rozdział 5 to opis badania empirycznego przeprowadzonego przez autorkę. Biorąc pod uwagę, że monografia analizuje charyzmatyczne przywództwo w organizacjach poprzez krytykę tekstów i że wcześniejsze rozdziały omawiały style pisanie akademickiego, retoryczne

elementy oraz koncepcję "charyzmatycznego pisania", w rozdziale 5 autorka definiuje i eksploruje w bardziej szczegółowy sposób pojęcie "tekstowej charyzmy". Opierając się na argumentacji, że relacja między pisarzem a czytelnikiem ma podobieństwa do relacji lidera i zwolennika, autorka w rozdziale tym weryfikuje empirycznie, jak różnorodne elementy tekstowe, takie jak metafory, historie, osobiste relacje, *pistis* (ethos i pathos) oraz metadyskurs, współdziałają w tworzeniu przekonującego i angażującego stylu pisania. Wnioski z tej analizy skupiają się na wyjaśnieniu, w jaki sposób autorzy piszący o zarządzaniu mogą świadomie wykorzystywać te narzędzia retoryczne, aby budować swoją wiarygodność, nawiązywać emocjonalną więź z czytelnikami i skutecznie przekazywać wiedzę oraz swoje przekonania, dążąc do osiągnięcia "tekstowej charyzmy".

Wnioski w monografii są uzasadniane poprzez teoretyczne ramy koncepcyjne, łączące teorię pozycjonowania Harrégo i van Langenhove'a z modelem tożsamości pisarza autorki. Rozwijane są one poprzez analizę literatury empirycznej dotyczącą interpersonalnych cech języka, które przyczyniają się do tekstualnych realizacji charyzmy.

Monografia ta ściśle nawiązuje do wcześniej omówionego cyklu artykułów, rozwijając i integrując wiele wątków poruszanych w artykułach:

- krytykuje nieskuteczność komunikacyjną współczesnych tekstów o zarządzaniu i dąży do uczynienia pisania akademickiego bardziej znaczącym i angażującym. Koncepcja charyzmy tekstualnej może być postrzegana jako sposób na zwiększenie tej angażującej mocy.
- uwzględnia wpływ kultury i języka na pisanie akademickie, zwracając uwagę na różnice w tradycjach retorycznych (np. polskiej i angielskiej) i ich konsekwencje dla konstruowania tożsamości pisarza.
- konceptualizuje opcje tożsamości dostępnych dla autorów tekstów o zarządzaniu. Łączy teorię pozycjonowania z modelem trichotomii jaźni (indywidualnej, kolektywnej, zdepersonalizowanej) w kontekście głosu autora.

Podsumowując zawartość wszystkich opracowań naukowych przedstawionych przez Habilitantkę do oceny uważam, że dr Iga Lehman wprowadza oryginalną perspektywę analizy przywództwa charyzmatycznego przez pryzmat relacji *pisarz-czytelnik*, jako analogii do klasycznej relacji *przywódca-zwolennik*. Ocena jej dokonań naukowych w obszarze nauk o zarządzaniu i jakości na pewno nie jest łatwa i jednoznaczna, jednak jest to zawsze ryzyko prac interdyscyplinarnych. Uważam jednak, że dr Iga Lehman udowodniła, że jej praca ma ciekawy, niebanalny wpływ na rozwój dyscypliny naukowej. Pojęcie „tekstualnej charyzmy” – jako zestawu zabiegów retorycznych, narracyjnych i metajęzykowych, które budują wiarygodność i wpływ autora tekstu naukowego, może być inspiracją do badania wpływu

liderów także w bardziej tradycyjnych sytuacjach dla nauk o zarządzaniu – w biznesie, w organizacjach publicznych, czy też pozarządowych. Jej innowacyjny wpływ to także łączenie socjolingwistyki, krytycznych studiów nad zarządzaniem (CMS) i teorii dyskursu.

Co ważne także, dr Iga Lehman publikuje w języku angielskim, w dobrych renomowanych czasopismach i wydawnictwach, podejmując współpracę w międzynarodowych zespołach. Te kwestie także działają na korzyść w zakresie oceny jej publikacji.

Oczywiście można znaleźć także słabsze strony prezentowanych do oceny publikacji:

- Dorobek, choć koncepcyjnie nowatorski, ogranicza się głównie do analizy tekstów i języka, bez osadzenia wyników w empirycznych realiach funkcjonowania organizacji;
- Dominują prace o charakterze refleksyjnym i teoretycznym – może to utrudniać zastosowanie wypracowanych koncepcji w praktyce zarządzania.

Podsumowując jednak, w mojej ocenie zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy, dorobek dr Igi Lehman:

- wnosi znaczący wkład w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości poprzez zaproponowanie nowego podejścia badawczego do przywództwa charyzmatycznego;
- wykazuje się oryginalnością, spójnością tematyczną oraz międzynarodową rozpoznawalnością;
- opiera się na rzetelnych podstawach teoretycznych i metodologicznych, choć z wyraźnym ukierunkowaniem na refleksję krytyczną i tekstową.

3 Ocena spełnienia warunku wykazania się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej (Art. 219, ust. 1, punkt 3)

Dorobek naukowo-badawczy Habilitantki po uzyskaniu stopnia doktora z punktu widzenia ilościowego jest znaczący – traktowany łącznie obejmuje 41 publikacji (3 monografia, 26 artykułów w czasopismach naukowych, 12 rozdziałów w monografiach), z czego 22 we współautorstwie, wszystkie w języku angielskim (!). Zauważyć trzeba jednak, że zdecydowana większość tego dorobku mieści się w dyscyplinie nauki związanej z językoznawstwem.

Habilitantka wykazuje się bardzo wysoką aktywnością naukową realizowaną w wielu instytucjach naukowych, zarówno krajowych, jak i zagranicznych. W okresie po uzyskaniu stopnia doktora (2014), dr Iga Lehman była zatrudniona w szeregu instytucji akademickich w Polsce, m.in. w Społecznej

Akademii Nauk w Warszawie, Uniwersytecie SWPS, Clark University (oddział w Warszawie), Warszawskiej Wyższej Szkole Biznesu oraz – aktualnie – w Akademii WSB w Dąbrowie Górniczej.

Jej aktywność naukowa ma również wyraźny wymiar międzynarodowy. Habilitantka prowadziła zajęcia dydaktyczne i badania na amerykańskich uczelniach (jeszcze przed doktoratem): University of Southern Maine (2007–2009) oraz University of North Texas (2009–2010), a także aktywnie współpracuje z uznanymi naukowcami z Finlandii, Wielkiej Brytanii czy Stanów Zjednoczonych, czego dowodem są współautorskie publikacje w wysoko punktowanych czasopismach zagranicznych oraz recenzje i przedmowy autorstwa uznanych badaczy (m.in. prof. Gail Fairhurst).

Habilitantka angażowała się w międzynarodowe inicjatywy redakcyjne (organizacja forum tematycznego w Management Communication Quarterly) oraz prowadziła recenzje artykułów naukowych, uczestniczyła w międzynarodowych konferencjach i projektach badawczych. Jej publikacje – wszystkie w języku angielskim – ukazały się w uznanych czasopismach z zakresu językoznawstwa oraz nauk o zarządzaniu i jakości, co świadczy o ich zasięgu i znaczeniu w skali międzynarodowej.

Nie mam wątpliwości, że Habilitantka spełnia warunek określony w Art. 219, ust. 1, punkt 3 Ustawy – wykazuje się istotną i wieloletnią aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni i instytucji naukowej, w tym także za granicą.

4 Wniosek końcowy

Sformułowane powyżej oceny częściowe dają mi możliwość uznanie wniosku dr Igi Lehman jako spełniającego kryteria ustawowe związane z uzyskaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego w dyscyplinie nauk o zarządzaniu i jakości. Nadmieniam, że ocena ta nie była jednak łatwa ze względu na interdyscyplinarność aktywności naukowej Habilitantki

W mojej opinii dr Iga Lehman spełniła wymagania stawiane kandydatom w postępowaniu habilitacyjnym wynikające z Ustawy z dnia 20.07.2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (art. 219, ust. 1) i zasługuje na nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauk o zarządzaniu i jakości.